

[Τοῦ Αἰμιλίου
μικαΓ ποριώ]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ



Τὰς σχετικὰς λεπτομερείας μὲ τὸν δια-
γωνισμόν τὸν βασιζόμενον ἐπὶ τοῦ παρόντος
μυθιστορήματος, καθὼς καὶ τὸν κατάλογον
τῶν δώρων θὰ τὰ βροῖτε στὴν τελευταία σελίδα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Εἰσθε εὐχαριστημένοι; ἀπὸ τὸς ἐρε-
νας σας, φίλε μου;

— Ἀρετὰ εὐχαριστημένος, κ. Εἰρη-
νοδίκη. Ἐν τούτοις δὲ μπορῶνὰ πῶς ἀκόμη
πὼς βροῖσκαμι στὸ τέλος. Ὑποπεύομαι
τρομερά πράγματα, πράγματα ποὺ δὲν
τολμῶ νὰ τὰ πιστέψω.

— Ὁ πάτερ Πλαντιάς χαμογέλασε κι' ἐ-
κούνησε τὸ κεφάλι του. Λέγοντας:

— Μὴ διστάσετε, ἀγαπητέ μου ἔχετε
ἐπιστάσει στὸν ἑαυτὸ σας. Ποιὸς ξέρει;

ἴσως καὶ τὰ πεῖδ τερατώδη καὶ πεῖδ παράδοξα πράγματα νὰ βγοῦν
ἀληθινά...

Ὁ Λεκὸς ἦταν εὐφύστατος. Μυρσίσθηκε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πὼς ὁ
πάτερ Πλαντιάς γινώριζε πολλὰ πράγματα σχετικῶς μὲ τὸ ἐγκλήμα.
Πὼς θὰ μποροῦσε ὁμοῦ νὰ τὸν παρασύρῃ νὰ διηγήσῃ; Ὁ γέρο-εἰ-
ρηνοδίκης ἦταν ἐπίσης διαβολέμενος. Ἦξερε νὰ κρύβῃ τὰ μυστικά
του...

Στὸν κήπο ὁ Λεκὸς ἐπεδόθη ἀμέσως στὴν ἐξερεύνησι τοῦ ἐδά-
φους. Συγχρόνως συζητοῦσε μὲ τὸν πάτερ Πλαντιάν γιὰ τὴν δο-
λοφονία:

— Εἶμαι βέβαιος, κ. Εἰρηνοδίκη, πὼς ἔσوران τὴν κόμησσαν μέ-
χρι τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ, ἀφοῦ τὴν ἐσκότωσαν. Τὴν ἐσκότωσαν
δὲ μέσα στὴν αἰθούσα ἐνῶ ἔπιπε σοῦτι.

— Κατόπιν;

— Κατόπιν τὴν ἔσوران κρατώντας ἀπὸ ταῖς μαζαχάλαις μέχρι τοῦ
ποταμοῦ. Βλέπω ἐδῶ κάτω στὸ χορτάρι τὴ γραμμὴ ποὺ ἄφησαν τὰ
πόδια τοῦ πτώματος καθὼς ἐσύρνοντο.

— Πιθανῶς νὰ μὴν ἔχετε ἀδικο.

— Ἔτσι ὑποθέτω. Ἀκόμη ἔχω τὴν γνώμη πὼς ὅλα τὰ τραύ-
ματα ποὺ φέρει τὸ σῶμα τῆς κομῆσσης κατηνέχθησαν μετὰ τὸν φο-
νον. Κι' ἐγινε τὸ ἀνοσιούργημα αὐτὸ γιὰ νὰ ἐξαπατηθῇ ἡ ἀνά-
κρισις.

— Μὲ τί ἔχετε τὴν ἰδέαν πὼς τὴν ἐσκότωσαν;

— Μ' ἕνα καὶ μόνον χτύπημα. Ἐνῶ ἔπιπε τὸ σοῦτι τῆς κάποιος
πληροῖσε σιγὰ ἀπὸ πίσω καὶ τὴν χτύπησε μ' ὅλην τὴν δύναμιν
στὸ κεφάλι.

— Ξέρετε πὼς βρέθηκε μέσα στὴ φούχτα τῆς ἑνα κορμάντι
ροῦχου;

— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασίαν. Ὁ κ. ἀνακρι-
τὴς πιστεύει πὼς τὸ κουρέλι αὐτὸ τὸ ἀπέσπασεν ἡ κόμησσαν τὴν ὥραν
τῆς πάλῃς μετὰ τῶν δολοφονιών, ἀπὸ ἕνα ἐξ αὐτῶν. Ἐγὼ νομίζω
πὼς τὸ κουρέλι αὐτὸ τῆς τὸ βάλαν σκοπίμως στὸ χέρι γιὰ νὰ μᾶς
ἐξαπατήσουν.

— Κύριε Λεκὸς, εἰσθε διαβολέμενος.

— Ὅχι δὲ. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλω στὴν πεῖρα μου καὶ
στὸν διδάσκαλό μου, τὸν περίφημο ὁστυνομικὸ, τὸν γέρο-
Ταμπάρ.

— Παρατηροῦσατε τίποτε ἄλλο;

— Παρατήρησα ἀκόμη πὼς οἱ δολοφόνους δὲν ἐκάθισαν
νὰ φᾶνε μετὰ τὸ ἐγκλήμα μέσα στὴν ἑπαυλὶ.

— Καὶ τὸ τραπέζι μὲ τὰ ψυχούλα; Καὶ τὰ ποτήρια
ποῦσαν ἀπὸ χρυσί; Δὲν τὰ εἶδατε καὶ σεῖς στὴν τραπέ-
ζαρι;

— Πῶς;

— Καὶ αὐτὰ εἶνε πλαστά.

— Τὰ ἐποτέθησαν γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσουν. Μᾶρσια
ἕνα ποτήρι κι ἀνεκάλυψα πὼς ἔχουν σφαλᾶξει μέσα λίγο
ξύδι γιὰ νὰ μᾶς ἀπατήσουν. Ἐγνοῖα τοὺς ὁμοῦς... Θὰ τὸ
πληρώσουν ἀκριβὰ.

— Ὁ Λεκὸς ἐσώπασε μὴ στιγμὴν κ' ἔπειτα συνέχισε:

— Ἐγὼ ἀκόμη ἀνακαλύπτει καὶ ποὺ εἶναι ἀρετὰ ἀκου-
δαῖο καὶ ποὺ τὸν κρατᾷ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ὅταν ἔλθῃ ἡ
ὥρα θὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω
μόνον εἶνε τοῦτο. Γιατὶ οἱ δολοφόνους ἔφυγαν ξαφνικὰ ἀπὸ
τὴν ἑπαυλὶ σὺν νὰ ἐπιδόμασαν, σὺν νὰ εἶδαν κατὶ ποὺ τοὺς
φόβισε. Εἶχαν διαπράξει τὸ ἐγκληματικὸν εἶχαν ἀρχίσει νὰ
ἐρευνῶν. Τὰ ἔσπασαν ὅλα καὶ εἶχαν φθάσει στὸ ἐπάνω
πάτωμα. Ἐξήφθη ἐνῶ ἐτοιμάζοντο νὰ σπᾶσουν ἕνα κιβώ-
τιο, ἐκεῖνο ποὺ εἶδαμε ἑμπρὸς στὸ παράθυρο, ἐπέταξαν
κάτω ἕνα τοσκούρι ποὺ κρατοῦσαν κι' ἔτρεξαν νὰ φύγουν.
Τί εἶδαν καὶ τοὺς φόβισε; Τί ἦταν αὐτό; Ἀνθρώπος

ἢ φάντασμα;...

— Κύριε Λεκὸς, ἀφηγήσατε τὰ τῆς δολοφονίας
σὺν νὰ τὰ εἶδατε ὅλα μὲ τὰ μάτια σας.

— Φαντάζομαι πὼς ἔτσι θὰ ἔγιναν τὰ πράγματα.

Καὶ τὸ πιστεύω αὐτὸ βασιζόμενος ἐπὶ τῶν ἐρευνῶν μου. Ὅπως σᾶς εἶπα
προηγουμένως ἡ δολοφονία εἶχε διαπραχθῇ. Μεσὰ στὴν ἑπαυλὶ δὲν
ὑπῆρχε πλέον ψυχὴ ζῶσα. Ἀρχίσαν νὰ σπάζουν τὰ πάντα, ψαχνόντας
νὰ βροῦν οὐκ ἔφησαν. Τὸ σπᾶσιμο ἐγένετο ὁμοῦ καὶ σκοπίμως
γιὰ νὰ τὰ χάσῃ τὴν ἐπομένην ἡ ἀνάκρισις μέσα σ' αὐτὸν τὸν κυε-
ῶνα. Τὸ μόνο ἐπίπλο ποὺ δὲν τὸ ἔσπασαν εἶνε αὐτὸ τὸ κιβώτιο γιὰ
τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησα. Βρῆκα ψάχνοντας μισροῦστὰ σ' αὐτὸ τὸ τοσ-
κούρι κάτω στὸ πάτωμα, σὺν νὰ τὸ πέταξε κανεὶς μὲ ὁργὴ καὶ τρόμο
συγχρόνως καὶ νὰ ἐτρέπη εἰς φυγὴν. Καὶ διερωτώμαι. Τί εἶδεν ὁ
δολοφόνος αὐτός ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, στὸν κήπο, στὰ σκοτεινὰ,
τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ θάσπαζε τὸ κιβώτιο; Κανένα ἄνθρωπον;
Ἄλλὰ ποιόν; τὸ φάντασμα τῆς κομῆσσης;... Ἄς εἶνε ὁμοῦς. Θὰ
ἐξακριβωθῇ κι' αὐτό...

— Ἀνοίξατε τὸ κιβώτιο αὐτό;

— Τὸ ἀνοίξα. Δὲν εἶχε μέσα ὁμοῦς παρά ἀσφαρόρουχα. Δὲν ἔχα-
σε δηλαδή τίποτε ὁ δολοφόνος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ σπᾶσῃ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκούσαν θόρυβο πίσω τους. Ἦταν ἕνας χω-
ροφύλαξ, ὁ ὁποῖος πληροῖσε κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα ρούχο.

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησεν ὁ Λεκὸς.

— Κύριε ἀστυνόμω, ἐξηγήσεν ὁ χωροφύλαξ, εὐρήκαμε πεῖδ κάτω
ἀπ' ἐδῶ, στὴν ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ τὸ σακκάκι. Ὁ θαλαμηπό-
λος τοῦ κόμητος, Τρεμορέλ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐξήτασε, ἐβεβαίωσε πὼς εἶνε
πράγματι τὸ σακκάκι ποὺ φοροῦσεν ὁ κύριος τοῦ χθές.

Ὁ Λεκὸς ἐξήτασε τίς τοσέπες τοῦ σακκακιού, ἀλλὰ δὲν βρῆκε
τίποτε μέσα σ' αὐτές.

Τὸ σακκάκι ἦταν πράγματι μουσκεμένο, ἐφαίετο δὲ πὼς τὸ
εἶχε βγάλει ὁ ποταμὸς στὴν ὁχθὴ.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ψιθύριζεν ὁ χωροφύλαξ μὲ σεβασμὸ, πὼς
οἱ δολοφόνους ἔφριξαν τὸ πτώμα τοῦ κόμητος στὸ ποτάμι.

— Βρέθηκε τίποτε ἄλλο; ρώτησεν ὁ πάτερ Πλαντιάς.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ χωροφύλαξ. Ἐρευνῶν ὁμοῦ παντοῦ γιὰ
νὰ βροῦν τὸ πτώμα τοῦ κόμητος...

Ἐν τῷ μεταξύ καὶ ὁ ἀνακριτὴς εἶχε τελειώσει τὴν ἐκθεσὶν τοῦ
τῆς πνευματικῆς μὲ τὴν δολοφονία. Οἱ παριστάμενοι δὲν εἶχαν πλέον
παρὰ νὰ σφραγίσουν τὰς θύρας τῆς ἑπαύλειος καὶ νὰ φύγουν.

Ὁ Δομινὺ ἐφαίετο ἱκανοποιημένος.

— Κύριε ἀστυνόμω, ρώτησε τὸ Λεκὸς, ἀνακαλύψατε τίποτε τὸ ἐν-
διαφέρον στὸν κήπο; Ποιὰ εἶνε τὰ συμπεράσματά σας;

— Κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ Λεκὸς, ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀρετὰ
μπερδευμένη καὶ σκοτεινὴ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀκόμη πῶ τίποτε
τὸ ὁριστικόν.

Ὁ Δομινὺ ἔμεινε ἐκπληκτός.

— Πῶς εἶπατε; ρώτησε τὸν Λεκὸς. Ἀποκαλεῖται τὴν ὑπόθεσιν
αὐτὴν σκοτεινὴν, ἐνῶ εἶνε ὅλα φανερά πλέον;

— Ὁ Λεκὸς ἐκούνησε μὲ δισταγμὸν κι' ἀπ' ἐβελία τὸ κεφάλι του.
Ὁ Δομινὺ ἐθύρωσε. Πὼς λοιπόν; Πῆγαινε αὐτός ὁ Περσινὸς ἀ-
στυνόμος νὰ δώσῃ μαθήματα σ' αὐτόν, ποὺ ἐπέραςε ὅλη τὴ ζωὴ
τοῦ σὲ τέτοιου εἶδους ὑποθέσεις; Καὶ ἐρεθισμένος καθὼς ἦτο, μὴ
συγκρατῶν ὁμοῦ πλέον ἐφώνησε:

— Λοιπόν, κ. Λεκὸς, ἔχω νὰ εἶω πῶ κατὶ ποὺ θὰ σᾶς πείσῃ
πὼς ἔχετε πέσει ἐντελῶς ἐξω. Ἡ ὑπόθεσις τῆς δολοφο-
νίας, κύριε, καθὲς ἄλλο εἶνε παρὰ σκοτεινὴ. Ἐξήτασα ἐκ
νέου τοὺς κρατούμενους καὶ τοὺς ἀνάγκασα νὰ πύον ἀρ-
κετὰς λεπτομερείας ποὺ τοὺς ἐνοχοποιῶν σοβαρῶς.

— Λέγατε λοιπόν, τί ἀνεκαλύψατε, εἶπε μ' ἀνυπομονη-
σία ὁ πάτερ Πλαντιάς, ἐνῶ ὁ Λεκὸς ἔκαμνε ἕνα μορφασμὸ
εἰρωνίας.

Ὁ Δομινὺ δὲν τὸν ἀντελήφθη καὶ συνέχισε μὲ ὕψος
ἐπίσημο:

— Ἀνέκρινα ἐκ δευτέρου τὸν Κουβαρντιάν. Τὴν φορὰ
αὐτὴ ἀρχισε νὰ τὰ χάνῃ, δὲν εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνά-
δεια ποῦθεῖτε στὴν πρώτῃ ἀνάκρισι. Τὸν ἐσφίξα γὰρ καὶ
ἐπὶ τῶν ὁμολογήσεών σου εἶδε τοὺς δολοφόνους!

— Εἶδε τοὺς δολοφόνους! ἀνέκραξε ὁ πάτερ Πλαν-
τιάς. Ὁμολόγησε τέτοιον πρᾶγμα;

— Ναί. Κατέθεσε πὼς περνώντας στὴν ἀκρὴ τοῦ κή-
που τῆς ἐπαύλειος εἶδε ἕνα ὑποκίτο ἄνθρωπο νὰ φεύγῃ
τρέχοντας. Βεβαίως πὼς δὲν γνώρισε ποῖος ἦταν. Αὐτὸ
ὁμοῦς εἶνε ψέμμα καὶ θὰ ὁμολογήσῃ καὶ τα ὑπόλοιπα.

— Καὶ ὁ Γκεσπέν; ρώτησε πάλιν ὁ Πλαντιάς.

— Ὁ Γκεσπέν, εἶπεν ὁ Δομινὺ. Ὅσο γι' αὐτὸν ἡ ἐ-
νοχὴ τοῦ ἐξαπατημένου ἐντελῶς. Εἶνε ἀπὸ τοὺς δολο-
φόνους.

— Ὁ Γκεσπέν ἀπὸ τοὺς δολοφόνους! ψιθύρισε τώρα
καὶ ὁ Λεκὸς. Ἀδύνα...

Πῶς εἶπατε; ρώτησε θυμωμένος ὁ Δομινὺ.

— Τίποτε ἐξίον λόγου κ. ἀνακριτά. Εἶμαι ὁμοῦ πε-
ριεργὸς νὰ μάθω ἂν ὁ Γκεσπέν τὰ ὁμολόγησεν αὐτὰ ὁ
ἴδιος.

(Ἀκολουθεῖ)

